

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 2. Referuntur illi & confutantur qui dicunt D. Iosephum post Christum natum Virginem carnaliter cognovisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

rintiani apud Irenæum l. 2. cap. 25. & *Carpocratæ* apud D. Epiph. hæres. 27. contra quos eadem arma, quibus contra Ethnicos & Judæos hæc supra pugnatum est, inserviunt: ac præterea Evangelicæ Scripturæ, quas repudiare non possunt ut Ethnici & Judæi: Ac primò, ex Matthæi cap. 1. vers. 16. ubi dicitur, *Jacob autem genuit Ioseph virum Mariæ de qua natus est IESVS*, ubi non dicit Ioseph autem genuit JESUM, quemadmodum de præcedentibus dixerat: per quod manifestè insinuat Evangelista JESUM non de Iosepho, sed de solâ Virgine genitum. Secundò, ibidem v. 18. *Christi autem generatio sic erat: Cum esset desponsata Mater IESV Mariæ Ioseph, antequam convenirent, inventa est in utero habens de Spiritu sancto*: quia enim superius dixerat, *Abraham genuit Isaac, Isaac autem genuit Iacob, &c. Iacob autem genuit Ioseph*, ne aliquis existimaret sic esse Christi generationem & nativitatem, quomodò præcedentium in Genealogia, mutat stylum dicens: *Virum Mariæ de qua natus est IESVS qui vocatur Christus*. Additque ac dicit, *Generatio autem Christi sic erat*, quod idem est ac si diceret: generatio quidem eorum quos recensuimus Patrum sic fuit ut jam expositum est: Christi autem generatio non ita, sed sic. Quomodo? *Cum esset desponsata Mater IESV Mariæ Ioseph, antequam convenirent, inventa est in utero habens de Spiritu sancto*, idest ex Virgine sine Patre; Ita ut ejus generationem enumerans, de femine David cum descendisse ostendat secundum Dei promissâ: & extra consuetum modum nativitatem ejus exponens factam, mysterium Deitatis ejus aperiat. Ita noster Imperfectus in Matthæum ad illum locum. Idem Lucæ c. 1. vers. 34. 35. 36. & 37. *Quomodo fiet istud quoniam virum non cognosco? & Respondens Angelus dixit ei, Spiritus sanctus superveniet in te, & virtus Altissimi obumbrabit tibi: idcirco, & quod nascetur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei, &c.* Item Lucæ cap. 3. vers. 23. *Et ipse IESVS erat incipiens quasi annorum triginta ut putabatur filius Ioseph.*

Idest vulgi opinione & famâ non naturâ & rei veritate: Sed de hoc errore factis, veniamus ad secundum.

SECTIO II.

Recensentur illi & confutantur, qui dicunt D. Iosephum post Christum natum, Virginem carnaliter cognovisse.

Secundus itaque error eorum est, XXXI.
Squi fatentur quidem D. Iosephum & Beatam Virginem ante Christi partum in conjugio castè convixisse, post verò negant: ita impurissimus Helvidius D. Hieronymi & D. Epiphani tempore, cujus Sectarii & vulgò à suo Authore *Helvidiani*, ita ab objecto erroris sui vocantur à Divo Epiphanio hæresi 78. D. Augustino lib. 1. de hæresibus, & D. Damasceno lib. de hæresibus & Eccles. Dogmat. cap. 69. *Antiaicomarita.*

Hanc tamen hæresim non ab XXXII.
Helvidio primùm excitatam, ut existimaverunt multi, inde liquet quod Origenes longè ante illum homil. 7. in Lucam, & D. Hilarius in cap. 1. Matthæi doceant ipsorum ævo non defuisse, qui Mariam filios ex Ioseph peperisse asseruerint, contra quos dicti Patres Origenes & Hilarius locis citatis dimicarunt, uti Divus Hieronymus contra Helvidium libro speciali contra ipsum.

Post ducentos deindè annos à morte Helvidii, tres maximè viri eandem XXXIII.
apud Hispanos cramben recoxerunt, quam Sanctus Ildephonus Archiepiscopus Toletanus peculiari edito de perpetuâ virginitate Mariæ Commentario penitus profligavit.

Prostratâ igitur à tantis Patribus, XXXIV.
maximè verò à Sanctis Hieronymo & Ildephono sepulta jacuisset execranda hæresis, nisi venissent novi nostrorum temporum Sectarii, qui eam in pedes erexerunt, & novam aciem ad Deiparæ semper Virginis Mariæ, ejusque Sanctissimi & Angelici Sponsi illibatam Virginitatem obscurandam instaurarunt, quos inter Petrus Martyr ausus

B b

est

est hoc effutire. *Inter alia quæ Christiani confitentur, non esse recipiendum quod Maria semper virgo permanserit.* O os blasphemum! Cui consonat ejusdem farinae Novator Chitreus, imò fortè eò nequitior, quò modestius agere videtur causæ Helvidianæ Patronum, qui docet non lædi Christianam pietatem, etiam si Maria post quam Christum enixa est, Mariti congressum admisisset credatur: ut proindè juxta illum modestum Virum, liberum sit etiam piis Mariæ Virginitatem perpetuam non credere. O modestiam sceleratissimam!

XXXV. Petulantius adhuc in verba Helvidii juravit horum Synchronus impius Lucas Stenbergerius ipsummet Helvidii vomitum deglutitum regerens, Mariam scilicet non adeò perdurasse Virginem, quin etiam duos vel tres ex Marito suo Josepho suscepit filios. Quid impurius? quid impudentius ab ipsis Judæis, quàm quod ab illo scurrâ, qui Christianus audiri vult, unquam dictum?

XXXVI. Neque illi soli his postremis temporibus in Germaniâ, sed & alii plurimi in Poloniâ & Hungariâ sepultos istos damnatos cineres denuò excitant, teste Canisio lib. 2. de Deiparâ cap. 10. Quo verò animo? non est difficile conjectare: Persuaserunt nimirum sibi illi omnes impuri, multum existimationi castitatis, quam averfantur, detractum iri, si Mariæ Deiparæ pudicitiam istam fuliginem aspergerent.

XXXVII. Hi autem impii hanc suam perfidiam his colorarunt prætextibus. Primo quod Matthæi cap. 1. vers. 18. dicitur: *Cum esset desponsata Mater IESU Maria Joseph, antequam convenirent, inventa est in utero habens de Spiritu Sancto.* Quo significatur, inquiunt, quod postea convenerint. Secundò, quod ibidem vers. 25. dicatur de Josepho: *Et non cognoscebat eam donec peperit filium suum primogenitum.* Ex hoc loco sic Helvidius: Apparet, inquit, cognitam esse post partum, cujus cognitionem filii tantum differebat generatio. Tertio, cum Christus dicatur Mariæ primogenitus, ergo, inquit, secuti sunt illum alii, ut sic possit dici inter illos primogenitus. Quarto, quod in

Evangelio inveniat Christus habere fratres & sorores secundum carnem, & recensentur per nomina ut Matthæi cap. 12. Marcii cap. 3. & 6. Lucæ cap. 8. & Joannis cap. 7. Tandem si Maria Virgo semper mansit, quid est ergò quod nunquam alio nomine post Christum genitum quàm mulieris, etiam ab ipso filio appellatur?

Sed quàm imperita & hæretica per-versitas, quæ tam infirmis armis tam firmam veritatem concuti posse putet: non illa arma sunt, sed puerorum terribulamenta. Nam ad primum respondeo particulam illam *antequam* hîc & aliàs frequētissimè non significare quid secutum sit post illud quod factum dicitur, sed quid non præcesserit, cum tamen juxta consuetum ordinem vel usitatum modum præcedere debuisset. Sic dicimus v. c. ille mortuus est antequam pœnitentiam egisset. Ille Judex illum condemnavit antequam causam cognovisset. Ille Medicus Petro præbuit potionem unde mortuus est antequam ipsius morbum cognosceret. Quemadmodum ergo in his & aliis sexcentis similibus, non significatur, quod ille postquam mortuus est pœnitentiam egerit; quod ille Judex post sententiam, causam; ille medicus post mortem, morbi genus cognoverit: sed tantum quod iste sine pœnitentiâ mortuus sit, illi non cognitâ causâ vel morbi genere processerint: ita omninò hîc dum dicitur: *antequam convenirent, inventa est in utero habens de Spiritu Sancto*, non significatur quod postquam de Spiritu Sancto habuit convenerint, quis nisi impurus ita inferat? sed innuitur, quod sine congressu maritali, qui juxta consuetum morem præcedere solet, conceperit.

Et verò rem hanc digito tange. ^{XXXIII} Causa hîc ab Evangelistâ suscepta quænam est, nisi referre modum quo Christus genitus est? patet ex Textu: ait enim, postquam cæterorum Progenitorum Christi generationem retulit ex uniuscujusque Patre, *Generatio autem Christi sic erat.* At quæ impertinentia si Evangelistâ hoc facere volendo & hoc solum facere habenti, prius quam id faceret, aliud nihil ad rem faciens obtrusisset, inculcando prius, Mariam

Mariam cum viro suo Iosepho, cui desponsata erat, aliquando convenisse, & exinde filios peperisse, ac deinde Christum, tamen ante illos, non ex Iosepho, sed ex Spiritu sancto concepisse.

XL. Ad secundum quid aptius reponere possem quam quod noster Imperfectus in Matthæum ad eum locum. Itaque sic ille ibi, *Hoc quod fieri potuit dicit Evangelista quia factum non est: illud autem quod nec fieri potuit, quid necessarium fuit dicere factum non esse? Nam sunt quedam que naturaliter possunt fieri: sunt autem que impossibilia sunt per ipsam naturam: volo tibi referre: ille, nescio quis, cum illo litem commisit. & donec vixit non est ei locutus. Nunquid ex hoc quod dixi (donec vixit non est ei locutus) ex eo signavi quia post mortem illi locutus est quod fieri non poterat? sic & Ioseph ante partum credibile fuerat ut cognosceret eam: quia nondum cognoscebat mysterii dignitatem: postquam vero cognovit, quia facta est unigeniti Dei templum, quomodo poterat hoc usurpare? Quod antea facere noluerat vir Religiosus expectans nuptias suas, postea facturus erat ut habitationem Dei carnalibus concupiscentiis sordidaret? hæc secundum rationem: veniamus autem ad auctoritatem Scripturæ dicit enim Apostolus secundum exemplum Prophetæ de Christo, oportet eum regnare donec ponat omnes inimicos suos sub pedibus ejus. Ergo Paulus hoc significavit ut tamdiu regnet Christus, quamdiu fiant omnia sub pedibus ejus, postea autem cesset regnare? Stulte: qui regnat antequam illi omnia subiecta sint: multo magis regnat postquam fuerint ei omnia subiecta. Hæc noster Imperfectus.*

XLI. Sed & David in quarto Graduum psalmo inquit, *Sicut oculi ancille in manibus Dominae suæ, ita oculi nostri ad Dominum Deum nostrum, donec misereatur nostri.* Ergo ne tamdiu tantum Prophetæ oculos habebit ad Dominum quamdiu misericordiam impetret, & post impetratam misericordiam oculos ab eo avertet & torquet in terram? Itaque hinc *to donec* exprimit quid ante partum evenerit, de quo dubium esse poterat: quid verò post, quia erat apertum & manifestum, tuæ intelligentiæ dereliquit.

Quod verò Christus dicitur Mariæ ^{XLII.} primogenitus, in hoc pari inscitia laborant Helvidiani & omnes Antidicomarianitæ illius sequaces: Nam primogenitus in Scripturâ dicitur, non relatione ad alios subsequentes, sed ille antequam nullus, & si alii non subnascantur. Sic enim Exodi c. 12. legimus Dominum percussisse omne primogenitum in terrâ Ægypti, quodq; domus non erat in tota Ægypto, in qua non jaceret defunctus: at nullo modo probabile in quâlibet domo fuisse plures filios: sic etiam in lege Exodi c. 13. mandatum fuit omne primogenitum Deo offerri, num ut hoc fieret secundò genitus expectandus erat? & si ille secundò genitus non venisset, an ille primogenitus offerendus non erat?

Quoad tertium, nequitiam suam ^{XLIII.} produunt illud objicientes, cum ignorare non possint nomen *Frater* in Scripturâ, non semper sumi pro eo qui ex eodem Patre vel Matre immediatis cum illo, cuius dicitur frater, genitus est, sed etiam pro aliis contobrinis seu consanguineis. Vide à nobis dicta in præcedentibus.

Ad ultimum de nomine mulieris, ^{XLIV} quo, non alio, ab ipso etiam Christo filio suo Maria sacratissima compellata dicitur: quàm frigidum & inane est illud argumentum! similiter enim inferrem non alio eam nomine Christus compellat quàm mulieris, ergo non fuit ejus Mater, quid admittat hæc argumentandi rationem? Cæterum imperitissimus Helvidius & socii non intelligunt nomen *Mulier* esse generale, quod universum sexum femineum complectitur, Virgines scilicet & nuptas, quantò magis ergo Mariam quæ etiam Mater erat & jam in majori ætate erat. Hinc Divus Ambrosius lib. de Instit. Virgin. cap. 6. *De mulieris nomine quid movemur? ad sexum retulit: non enim corruptela, sed sexus vocabulum est: vulgi usus non præjudicat veritati, denique virginitas primum hoc nomen accepit: nam cum sumpsisset Deus unam de costis Adæ, & supplevisset carnem in locum ipsius, edificavit eam in mulierem.* Genes. c. 2. v. 22.

Hæc porrò veritas Catholica sic ab ^{XLV.} hæreticorū insultibus defensa probatur,

primò authoritate Scripture, esto enim in illius litterà non ita clarè & expressè sonet, continetur tamen certissimè in ejus sensu. Ac quidem primus locus est ille Ezechielis c. 44. vers. 1. & 2. *Porta hæc clausa erit & non aperietur, & vir non transibit per eam, quoniam Dominus Deus Israël ingressus est per eam.* Hæc enim verba nullo modo possunt literaliter accommodari templo materiali, ad quod tamen de primo videtur Propheta respexisse, ut patet, nulla enim talis porta fuit in eo: necesse est igitur illam intelligi de ejus figurato, scilicet Beatâ Virgine, per quam Christus Dominus ingressus est in mundum: quare D. Augustinus serm. 14. de Natali Domini, qui est 18. de tempore non longè à principio, quem sequitur D. Thomas 3. p. quæst. 28. art. 3. *Quid est, inquit, porta in domo Domini clausa, nisi quod Maria semper erit intacta? & qui est homo non transibit per eam, nisi Joseph non cognoscat eam? & quid est Dominus solus intrat & egreditur per eam, nisi quod Spiritus sanctus prægnabit eam, & Angelorum Dominus nascetur per eam? & quid est clausa erit in æternum, nisi quod Maria Virgo est ante partum & Virgo in partu & Virgo post partum?*

XLVI. Secundus locus est ille Lucæ c. 1. v. 34. *Dixit autem Maria ad Angelum, quomodo fiet istud quoniam virum non cognosco?* Ubi purissima Virgo ab Angelo nunciante eam concepturam, & parituram Altissimi filium, sciscitatur modum, quo id in ipso fieri poterit, rationem suæ sciscitationis addens scilicet, *quia virum non cognosco*: quod non potest intelligi tantum de præsentis, futillis enim esset sciscitatio; quia posset in futurum cognoscere: nec etiam de nudâ consuetudine, sicuti dicimus non bibo vinum: quia posset consuetudinem pro re tanti momenti dimittere: igitur intelligendum de proposito ita firmato, ut non posset resilire; ut idem sit ac si diceret; non possum, aut non licet mihi virum cognoscere: ita omnes Patres & Interpretes.

XLVII. Non ergò hîc dubitans de veritate promissi Angelici ita inquit, ut blasphemat Calvinus, sed de modo quo id fieret sollicita, ne scilicet hic conceptus & partus fieri deberet cum virgini-

tatis suæ, quam firmiter servare proposuerat, detrimento. Hinc D. Gregorius Nyssenus orat. de Nativit. Christi ita in hæc verba. *Audi puticam Virginis vocem, Angelus partum nunciat, at illa virginitati inheret, & integritatem Angelice demonstrationi (ecce concipies & paries filium) anteponebam judicat.* Et post nonnulla. *Verum quia carnem Deo consecratam, tanquam sanctum al quod oblatum munus oportebat intactam integramque præstare, idcirco licet, inquit, Angelus sit, licet è cælo veniat, licet id quod ostenditur naturam superet humanam; tamen me virum cognoscere nefas est. Quomodo sine viro Mater ero? Joseph enim Sponsum novi, sed virum non.* Si ergò ante Christi conceptionem tantum in ea fuit Virginitatis studiù & amor, an quæso post Christi conceptionem quando ejus animæ tota se gratiæ plenitudo infudit, & caro ejus novo modo Deo per ipsius attactum & inhabitationem dicata & consecrata fuit, illud propositum abiecit?

Quod si addideris cum Patribus à nobis inferius capite sequenti citandis etiã ex hoc loco bene colligi propositû voto firmatum, quantum robur adjicies huic ineluctabili argumento? Quis enim cogitare poterit, Deum talem elegisse Matrem, quæ carnem sibi ex voto consecratam, post ipsius attactum & inhabitationem tam sacrilegè incestasset?

Addunt nonnulli è Patribus, ut D. Ambrosius in Luc. cap. 1. & epist. 79. D. Epiphanius hæresi 78. & Divus Hieronymus lib. contra Helvid. tertium locum ex Joannis cap. 19. ubi Christus in Cruce pendens Matrem Virginem Joanni commendavit, dicens *Ecce Mater tua.* Ex hoc enim non obscurè colligitur, inquit, Beatam Virginem non habuisse ex D. Josepho alios filios, nam si habuisset non fuisset necesse illi alium filium dari cui commendata esset.

Licet verò hæc probationes ex Sacra Scripturâ magnæ sint efficacitatis, ut patet, præcipuum tamen apud omnes obtinet locum illa quæ sumitur ex Verbo Dei, non scripto, seu traditione, & summo illo torius Ecclesiæ, omnium Patrum, & gentium, ubique terrarum, & omni sæculo consensu; Sacrorum denique Conciliorum Oecumenicorum

rum oraculis ac definitionibus, à quibus omnibus referendis ablineo, quia hoc ab innumeris actum est.

L.I. Sed dices hæc quidem probare de Virgine Deiparâ, non verò de D. Josepho, quod tamen hic suscepimus: Respòdeo licet tantum probent de Virgine directè, probant tamen etiam de Divo Josepho indirectè: Namque si Beata Virgo ante & post partum castè cum illo vixit, sequitur nexu necessario Divum Josephum etiam perpetuò virginem vixisse, & recurrit D. Hieronymi argumētum, scilicet quod cum alias uxores habuisse non legatur, nec probetur, & fornicatio, multò minus adulterium non cadat in virum justum & sanctum, qualem fuisse Josephum, evidenter constat ex Evangelicâ Historiâ, restat ut ipse virgo semper permaneret. An enim ille ex proposito castitatis, uxore abstinuisse & cum alienâ fuisset scortatus, & interim Sanctus? Ista non coherent.

L.II. Probatur tertio quadruplici ratione, quarum prima se tenet ex parte Christi: Secunda, ex parte Spiritus Sancti: Tertia, ex Virginis: Quarta, ex parte Divi Josephi, apud D. Thomam 3. part. quæst. 28. art. 3. Canisium libr. 2. de Deipar. cap. 10. Justinum Michoyensem super Litan. Lauret. disc. 168.

L.III. Prima ergò ratio ex parte Christiita deducitur, si Maria post editum Christum Dominum in lucem, Viri sui Josephi congressum admisit, ac multos ex illo filios procreavit, erravit ergo in eligendâ Matre, quæ diu continens esse aut nollet, aut non posset: Erravit ille qui in aliis mille virginibus exorandis tam mirè studiosus fuit, in hæc verò unâ conservandâ, quam tamen pluris facere debebat quàm ceteras, tam incuriosus fuit ut non curaret si ipsa talem tantumque virginitatis thesaurum, Deo, Angelisq; tam gratum, sibi à mortali viro eripi pateretur: Erravit denique carnem suam tam puram, tam sanctam ex eâ capiendo, quæ summam inhabitantis Dei gratiam, dulcedinemque degustata spiritualem, ad ea quæ carnis sunt & desideriorum ejus adeo tandem sese abjecit, ut quod spiritu tam benè coeperat, in carne demùm consummaret. Vide etiam pro hac ra-

tionem D. Ambrosium lib. de Instit. virg. cap. 6.

Secunda desumitur ex parte Spiritus Sancti, cujus Sacrarium fuit uterus virginis Mariæ, in quo ipse Christi carnem formavit; & permisisset ille illud Sacrarium violari? aut per commixtionem viri, in illud aliud quàm Sacram novi Fœderis Arcam, Christum, inquam, Hominem & Deum introduci? De Sanctâ Ceciliâ in Actis ejus legimus eam hæc ad Valerianum Sponsium suum verba habuisse. *Angelum Dei habeo amatorem, qui nimio zelo custodit corpus meum: hic si vel leviter senserit, quod me polluto amore contingas, statim circa te furorẽ suũ exagitabit, & florentiæ juvenutis amittes.* Multarum quoque aliarum Sactarum Virginum pudicitiam Angeli tam strenuè propugnarunt, ut eam illæsam & inviolatam ab omni vi & petulantia tyrannorum servaverint; undè & procos eam labefacturos, alios cæcitate, alios paralyti, alios infania, alios morte multarunt, ut in Actis Sactarum Virginum Agnetis, Lucie, Theophylæ, & aliarum legimus, adeo ut, quod mirum & notatu dignissimum est, nulla unquam Sactarum Virginum ab impurissimis illis violata fuerit: Si ergo Spiritus Sanctus in aliis Virginibus conservandis, etiam à sponsis tam studiosus fuit, an in istâ unâ, quæ erat ejus Sacrarium, Filii Dei speciale habitaculum, ac totius Trinitatis nobile Triclinium, minus diligens fuisset? permitteret temerari aut imminui à mortali eam, quam ipse de Deo imprægnando tam sanctè consecravit? Absit tam indigna de Spiritu Sancto castorum consiliorum semina, tore cogitemus.

Tertia ratio est ex parte ipsius Virginis: quàm levis enim illa fuisset, & inconstans, quæ novo & infano consilio ab eo studio resiliendum putasset, quod prius tam sanctè cogitaverat & proposuerat, nunquam scilicet virum cognoscere? Quis post Christum Spiritus sancti virtute in utero de suâ carne conceptû, puret studium puritatis in eâ decrevisse, non verò potius crevisse? Quis in animum suum inducere possit quod illa quæ ante Deum conceptû omnem carnalem affectum exuerat, quæ

Joseph

agnatit

D.

Joseph

SV

at

suum corpus ad summam puritatem comparaverat, quæ denique illud velut nitidissimum Deo domicilium exhibuerat, eo jam concepto, & corpore suo per ejus inhabitationem summam quæ fieri potuit ratione consecrato, viri complexum & carnale commercium vel amaverit, vel sustinere voluerit.

LVI. Quarta ratio, etiam in Divum Josephum contumeliosi sunt, qui eum quem Evangelium tam sanctum declarat, ad eum malè castum volunt, ut libidine nescio quâ incitante in sacrosanctum illud templum pollendum involaverit, quod certissimè sciebat à summo Deo mirabiliter electum, plenissimè inhabitatum, amplissimè sanctificatum, & æterno Dei filio unice fuisse consecratum? *Esset*, inquit D. Thomas loco mox citato, *ei ad maximam presumptionem imputandum, si eam quam revelante Angelo de Spiritu sancto Deum concepisse cognoverat polluere attentasset.* Et verò cum tam sanctus esset, tam castus, ut etiam ignarus ejus mysterii, quod Deus in uxore suâ operari decreverat, ab ejus tamen complexu ex solo virtutis motivo abstinere propoierit, de factoque abstinuerit, ut patet ex Evangelio Matth. cap. i. v. 18. *Antequam convenirent inventa est in utero habens de Spiritu sancto, & vers. 25. & non cognoscebat eam donec peperit, &c.* quomodo credibile esse posset, quod post Christum in eâ conceptum, & ex eâ natum, & tanti conscius mysterii, attentare præsumperit, ut quam aliàs Virginem servare decreverat, ad carnale commercium sollicitaret? Quis nisi impius & vecors talem unquam admiserit cogitationem? Quomodo enim si tale quid attentasset, laus ei constaret quam ei divinum defert Evangelium, Virum illum vocans justum, hoc est sanctum, divinis revelationibus dignum, in Patrem, Nutritum, Custodem, Tutorem, & Salvatorem Christi electum?

LVII. His quatuor rationibus ex iis qui supra decerptis, duas alias subnecto non minus prægnantes: quarum prima sumitur ab exemplo non paucorum conjugum, de quibus brevi infra, qui post Mariam & Josephum, stupente mundo, stridente diabolo, etiam in ipso

Connubio, hoc est in mediis flammis, ut Rubus Moysis, vel pueri in fornace Babylonis, servatâ perpetuâ & illibatâ integritate, inusti viventes, admirabiles omnibus sæculis facti sunt: Ex quo sic argumentor si rem æquâ lance perpendimus. Quod in tot aliis conjugibus etiam juvenibus, & in summo vitæ splendore ac deliciis viventibus, admittimus, an id Mariæ & Josepho concessum inficiabimur? Isti sponsalia contraxerunt, nuptias celebrarunt, vitamque omnem, alii diuturniorem, alii curtiozem in conjugio & continuo convictu exegerunt, invictis in continentia studio animæ: & Virginem sacrosanctam, ac Deiparam omnium supremam, & Joseph Sanctissimum, illiusque sponsum purissimum, ac Christi Domini Patrem, Nutritum, Tutorem, Salvatorem, tam infeliciter nupsisse putabimus, ut tam multi illis palmam præripuerint, ipsam & illum in puritatis proposito anteverterint? Quasiverò non illi Principes, decus, ac trophæum totius castimonie existant? quorum vitam non solum Virgines sed & Conjuges tanquam omnis pudicitia exemplar debeant intueri & imitari. Etsi ergo illi omnibus omnia facti sunt, utpote omnium uterque virtutum perfectissimum speculum, attamen in eo maximè excellunt, quod primi omnium insuetam hanc omnibus retro sæculis rationem & viam virginitalis ingressi sunt, quodque primi in Conjugio supra humanum morem vixerint, nullo carnis usu, Angelicâ vitâ, ut frater & soror, non ut Conjuges: quæ quoniam miracula erant, idèo majore miraculo stupente naturâ, illa mundo filium edidit, hic suscepit.

Ultima ratio talis est, quod si Dei-para Virgo congressum Divi Josephi post Christi nativitatem admisisset, & cum eo filios alios procreasset, magnum haberent Judæi & Hæretici fundamentum negandi non ex Josepho cui desponsata tunc erat genitum; quandoquidem constaret ex sequentium procreatione liberorum cum illo non fuisse continentem?

Maneat ergo inconcussa hæc veritas, quam docent Divus Hieronymus in cap. 12, Matthæi, & lib. contra Helvid.

D. Au.

D. Augustinus serm. 14. de Nativit. Domini. D. Anselmus in cap. 12. Matthæi. Rupertus in cap. 1. Matthæi, Beda in c. 3. & 6. Alcuinus in cap. 2. Joannis, Hugo de Sancto Victore quæst. 5. in ad Galatas, & Artic. 4. ad 3. Scholastici cum Magistro in 4. sentent. dist. 30. & cum illis jam omnis Theologorum Chorus, Divum Josephum non tantum ante Christi partum Virginem fuisse, sed etiam post, & perpetuò castè cum castissimâ & purissimâ Coniuge suâ convixisse.

CAPUT V.

An illam quam in Coniugio semper servarunt Continentiam Divus Josephus & Beata Virgo servarint ex voto?

I. **U**OC Sacrum Par Coniugum, licet sub lege vixerit veteri, ex tunc tamen Evangelico plenos Spiritu, supra legem philosophatos fuisse, ac vixisse, quis dubitet? In his enim eas deprehendimus virtutes, quas non solum antiqua Lex (quæ nihil ad perfectum adducit) non vidit, sed etiam quas nec ferè Evangelium docet, quia nimirum extra omnem aliarum creaturarum ordinem tam veteris quam novi fœderis, ob specialissimam ad Christum relationem & connexionem constituti, ad altiorem alterum, scilicet unionis hypostaticæ, quemadmodum alibi dicimus, evecti sunt.

II. Enimverò, ut ne longius huius asserti probationem quæramus, certum est nec etiam in Evangelio vel vestigium inveniri ejus continentia, quam in his sacris Coniugibus admiramur, & prædicamus, Virginalis dico in Coniugio, & per votum Deo dicatæ & consecratæ: Licet enim verum sit Apostolum 1. Corinth. cap. 7. exhortari ut qui habent uxores tanquam non habentes sint. Id est juxtagentuinam D. Augustini lib. 1. de serm. Domini in monte cap. 14. in fine interpretationem, ut pari consensu vir cum uxore, si fieri potest, ab invicem abstineant, & castitatem

illibaram servent: nihil tamen ibi, nec alibi in omni Evangelicâ & Apostolicâ Scripturâ de tali abstinentiâ & castitate ex voto.

Itaque ordinaria antiquæ legis continentia erat, quod quis in coniugio propriâ contentus uxore, extraneæ non commiseretur: novæ legis quod Virginitas ex voto, sed in Cœlibatu, & extra matrimonium colatur: In his verò sacris Coniugibus Virginitas cum coniugio ita maritata est, ut hanc Deo voventes, seipsos ei purissimum & omnibus holocaustibus acceptabilis sacrificium obtulerint: quæ propositio ita constans est apud omnes fideles, ut jam nemo sit qui illam neget, nec ullus unquam quantum spectat Beatam Virginem, nisi Antidico-Marianitæ, de quibus supra, & Novatores aut Vorifragi, aut certè votorum, aut præcipuè continentia hostes impuri, ex quibus Calvinus, ita pro omnibus clamat in suâ Harmoniâ. *Existimabimusne, inquit, Virgine passam fuisse se marito collocari, ut eum luderet? fuisse profectò perfidia gravi reprehensione digna, si sanctum Coniugii fœdus, non sine ludibrio Dei suscepisset.* Quasi verò ut ne virum luderet Virgo virginum, debuerit dum Josepho nupsit aut ei nupta convixit, perpetuò parata esse ad copulam carnalem, ac sic mente & proposito Virgo esse deluisse; sin minus, gravis perfidia & ludibrii Dei in sancto Coniugii fœdere suscipiendo realit: & non potius dicendum pro honore tantæ Matris & tanti Filii, ipsam viro suo propositum suum aperuisse, ac illum aliunde satis ad Angelicam virtutem dispositum, verbis & exemplo suo, divino præsertim adspirante Numine perduxisse.

Nec solâ authoritate nititur hæc veritas, sed etiam rationibus, & probatur primò quoad Beatam Virginem: Nam si dum nupsit, & etiam nupta debuit semper esse parata ad congressum virilem, quomodo ergò Virgo, eo sensu quo semper credidit Ecclesia, quæ teste D. Augustino in Enchiridio cap. 34. nomen Virgo absolute & sine addito prolatum, de solâ Deiparâ, uti per Antonomasiâ tali, semper & ubique usurpavit? ideoque ab eadem Ecclesiâ in Litanis, & à Sanctis Patribus in suis scriptis

III.

IV.